

1

A tak se neuvěřitelné stalo skutkem a já jsem se v Chebu musel podrobit prohlídce u vrchního soudu před soudem a lékařem vojenských eses, a podle žádosti, kterou jsem písemně podal a kam jsem vypsál celou svoji rodinu nazpátek až za ten hřbitov v Cvikově, tam, kde leží dědeček Johan Ditte, s odvoláním na jeho árijský a germánský původ, že uctivě prosím, abych se mohl oženit s Lízou Elisabethou Papanek a podle říšských zákonů že žádám, abych byl prozkoumán po stránce fyzické, zda jsem podle norimberských zákonů jako příslušník jiné národnosti schopen nejen souložit, ale i oplodnit árijskou germánskou krev. A tak zatímco v Praze popravčí čtyř popravovaly, zrovna tak v Brně a u ostatních soudů, kde měli právo popravovat, tak jsem já stál nahý před lékařem, který mi hůlkou nadzvedal přirození, musel jsem se otočit a hůlkou se mi díval do řiti, pak potěžkal moje varlata a hlasitě diktoval, co viděl a soudil a hmatově ohledal, a potom mne poprosil, abych požíval a přinesl mu trošku semene za účelem vědeckého zkoumání, protože, jak řekl ten lékař děsnou němčinou egerlendrovskou, které jsem nerozuměl, ale velice dobře jsem vycítil, co vztekla říká, že když nějaký zasraný Čech si chce vzít Němku, tak musí aspoň jeho chám být tuplem cenný, než je semeno toho posledního podomka v posledním hotelu města Chebu, a dodal, že chrchel, který taková Němka mi frkne mezi voči, stejně je pro ni hanbou, tak jako pro mne poutou... A já jsem najednou viděl na tu dálku ty zprávy z novin, jak ten samý den, zatímco Němci střílejí Čechy, tak já si tady hraju s přirozením, abych byl hoden toho moci se oženit s Němkou. Najednou na mne přišla hrůza, že tam jsou popravy a tady já stojím před doktorem s přirozením v hrsti a nemohu dosáhnout erekce a nabídnout pár kapek spermatu. (...)

a pořád nedosahují toho, o čem jsem byl žádán, abych pak byl schopen oplodnit německou ženu, moji nevěstu Lízou, tak nakonec musela přijít mladá sestřička, sama mi několika pohyby, při kterých už jsem nemohl a nemusel myslet na nic, protože ruka mladé sestřičky byla tak zručná, že za pár minut odnášela na listu dvě krůpěje mého semene, které za půl hodiny byly označeny za výtečné, jako za jediné schopné oplodnit důstojným způsobem árijskou vaginu... a tak úřad pro ochranu německé cti a krve neshledal nic proti tomu, abych si vzal árijku německé krve a mocnými ranami razítek jsem obdržel svatební povolení, zatímco čeští vlastenci těmi samými ranami s těmi samými razítky byli odsouzeni k smrti.

2

A tak se stalo, že druhý den, když se lidé vrátili a vyšli z úkrytů, že nepřišla Líza, moje žena, říkali, že asi zůstala někde na dvoře, a já jsem se ptal po malinkém odřeném kufříku, řekli mi, že její Líza měla pořád u sebe... a tak jsem vzal krumpáč a hledal jsem celý den na dvoře, pak druhý den jsem dal synáčkovi těch pět kilogramů hřebíků a ten si vesele je vbíjel do podlahy, zatímco já jsem hledal svoji ženu a jeho maminku, až třetí den jsem narazil na její boty, pomalu, zatímco Siegfried křičel a plakal, že nemá hřebíky a nikdo mu je nepřinášel, tak tloukl kladivem aspoň do hlaviček hřebů už zaražených, já jsem zvolna dostával z rumiště a sutin svoji Lízou, a když jsem přišel do polovičky jejího těla, viděl jsem, jak stočená do klubíčka svým tělem chránila ~~malý kufřík~~ kufřík, který jsem nejdříve pečlivě ukryl a pak jsem vyhrabal celou svoji ženu, ale bez hlavy. Průvan vzduchu ji utrhhl hlavu, kterou jsme hledali ještě dva dny, zatímco synáček dál bil kladivem a vbíjel hřebíky do podlahy a do mé hlavy. Tak čtvrtý den jsem vzal kufříček a nerozloučil jsem se a odcházel, a za mnou slabý údery kladiva a vbíjených hřebíků, ty rány, které jsem slyšel pak skoro celý život, protože toho večera si měl přijet spolek pro pomatené děti pro mého synáčka Siegfrieda, zatímco Lízou jsme pochovávali ve společném hrobě, s hlavou sice jakoby, ale byl to jen na trup namotaný šál, aby si lidé nemysleli bůhví co..., ač kvůli té hlavě jsem překopal celý dvůr.

3

A tak já, cestář, sedící každou sobotu do večera v hostinci, čím déle jsem v ní seděl, tím více jsem se vydával lidem, tím víc jsem myslel na konika, stojícího před hostincem, na sršící samotu v tom mém novém domově, viděl jsem, jak všichni lidé mi zatemňují to, co jsem chtěl vědět a vidět, že všichni se jen tak baví, jako jsem se bavíval já, všichni jak odkládají to, na co se jednou musí vyptávat, když budou mít to štěstí, že před smrtí na to budou mít čas..., vlastně já jsem v tom hostinci vždycky zjistil, že podstata života je ve vyptávání se na smrt, jak já se budu chovat, až přijde můj čas. (...)

A tak jsem už v tom hostinci byl všem pro smích, tedy jsem se vyptával každého hosta, kde by chtěl být pochován?, a všichni se nejdříve lekali, ale pak se tomu smáli, až slzeli, a ptali se nazpátek mne, kde bych chtěl být pochován já, když budu mít to štěstí a najdou mne včas, protože předposledního cestáře našli až na jaře a už byl celý sežrán od rejsek a myši a lišek, že pochovávali jen svazeček kostí, tak jako se prodává špagl nebo hovězí paráda do polívky z kostí? (...)

A ti mi venkované, (...), těsně před Dušičkami mi zastřelili toho vlčáka, já jsem jej naučil, vlastně on se to naučil sám, vzal mi jednou tašku do tlamy, že půjde nakoupit se mnou, ale já jsem viděl, že se rozběhl cestou k vesnici sám..., a tak jsem mu na zkoušku napsal na papírek, co potřebuju, a on běžel... a za dvě hodiny přiběhl a položil tašku s nákupem... a tak jsem, místo abych jezdil s konikem, skoro ob den posílal vlčáka s taškou, aby přinesl nákup... a tak jednou, když zase na mne čekal marně ti vesničané a viděli mého psa, jak nese nákup místo mne, zastřelili mi toho psa, aby mne dostali do hospody..., já jsem plakal, týden jsem oplakával vlčáka, a pak jsem přeci jen ustrojil konika, to napadl už první sníh, a vydal jsem se pro výplatu a veliký nákup na zimu, a všechno jsem vesničanům odpustil, protože se jim po mně stýskalo, už si ze mne nedělali legraci, a když, tak jinou, tu vyšší, nemohli beze mne v hostinci žít, neměli se na co těšit, jak mi to řekli, nepřáli si ani, abych umřel, chtěli, abych jednou týdně za nimi přijel, protože do kostela je daleko a já dovedu hovořit líp než farář... Ten můj vlčák ještě doběhl, prostřelili mu plíce, doběhl i s nákupem, ještě jsem jej pohladil, ještě jsem mu přinesl kostku cukru jako uznání a odměnu, ale tu kostku si už nevzal, položil mi hlavu do klína, a tak zvolna umíral, za mnou se nakláněl nad námi konik, čichal k psu, přišla i koza, a kočka, která se psem spávala, ale ode mne se nikdy nenechala pohladit, a když, tak na dálku, ona mě měla asi nejraději, ale já jsem k ní hovořil a ona ležela na zádech a svíjela se a kroutila se a vysílala ke mně dráčky a pohledy, jako bych ji hladil pod krkem nebo v kožičku, ale když jsem po ní vztáhnul ruku, pokládá ji ta síla plachosti odstřelila z dosahu mých prstů... a ta kočka přišla a schoulila se, jak byla zvyklá, do kožichu vlčáka, pak jsem ji nastavil dlaň, ale ona se dívala do hasnoucích očí vlčáka, a já jsem ji hladil a ona se podívala na mne a tak bylo pro ni hrozné to, že jsem ji hladil, že to už překonala při smrti svého kamaráda, že raději zavřela oči a vsunula hlavu do psiho kožichu, aby neviděla to, z čeho měla hrůzu, ale po čem toužila. (...)

O štědrovečerní půlnoci se pod okny objevila světla. Odložil jsem pero a neuvěřitelné se stalo skutkem. Vyšel jsem před stavení a tam na saních s pluhem se ke mně prodrali z druhé strany vesničané, několik těch zbědovaných, ztroskotaných občanů, kteří vyseďávali v hostinci a kterým se po mně tak zastesklo, že mi zastřelili vlčáka a teď se pluhem a na saních dostali až ke mně. (...)

a já jsem měl radost, že vesničané se za mnou prohrabali, že za mnou přišli, ~~že za mnou přišli~~, protože já musím být něco vzácného, protože já jsem opravdu žákem vrchního pana Skřivánka, který obsluhoval anglického krále, a já jsem měl tu čest, že jsem obsluhoval habesšského císaře a on mne vyznamenal navždycky tím, že mi dal řád a ten řád mi dal sílu, abych čtenářům napsal tenhle příběh... jak neuvěřitelné se stalo skutkem.